

ה"ת 40127/08/19 - אייל בן עזרי, איל בן עזרי פינוי פסולת ועבודות עפר בע"מ נגד משטרה ירוקה

בית משפט השלום בחדרה

ה"ת 40127-08-19 בן עזרי ואח' נ' משטרה ירוקה

בפני כבוד השופט אהוד קפלן
מבקשים מקוריים (משיבים בהליך
הנוכחי)
נגד
משיבה מקורית (מבקשת בהליך
הנוכחי)
משטרה ירוקה

1. אייל בן עזרי
2. איל בן עזרי פינוי פסולת ועבודות עפר בע"מ

החלטה

הבקשה להחזרת התפוס:

ביום 5/8/2019 פשטה המשיבה על אתר לאיסוף פסולת שמנוהל על ידי חברת "אייל בן עזרי פינוי פסולת בע"מ" שמפעילה אתר לפינוי פסולת בחשד לביצוע עבירות של השלכת פסולת בניין בשטחים פתוחים באיו"ש.

בחיפוש נתפסו על פי צו בית משפט מחשבים, ספרי חשבונות ושני כלי צמ"ה.

לטענת המבקשת - לא בוצעו על ידה עבירות כלשהן ובוודאי שלא באמצעות שימוש בכלים שנתפסו.

לחילופין טוענה המבקשת גם אם קמה עילה לתפיסת המשאיות ניתן היה לשקול את שחרורן בתנאים - על מנת שלא לפגוע בקניינה של המבקשת ובפעילותה השוטפת.

בדיון שהתקיים בפני ביום 5.9.19 טענה המשיבה שקיים חשד ממשי שהכלים שנתפסו שימשו את המבקשת לביצוע עבירות של השלכת פסולת-בניין באמצעות קבלני משנה במקום שאיננו אתר מוסדר (בשטחי הרשות הפלסטינית).

בדיון ההוא הוצגו בפני תצלומי אויר ודוחות מעקב ולכאורה מדובר בעשרות עבירות במועדים שונים - במסגרת פעילות שיטתית.

ב"כ המשיבה הסבירה שהתפיסה אכן נועדה לצורך חילוט בתום ההליך (טרם הוגש כתב אישום) אך בעיקר למניעת הישנות עבירות דומות.

היא הוסיפה שמנהל המבקשת הורשע בעבירות מאותו סוג בעבר והוטלו עליו קנסות אך לא היה בכך כדי להרתיעו.

בהחלטה שניתנה בסמוך לאחר אותו דיון קבעתי כי מעיון בחומר עולה שהכלים שנתפסו עברו מאות עבירות מתועדות במועדים שונים של העמסת פסולת בניין על משאית של הקבלנים לצורך העברת הפסולת לשטחי הרשות ושלא לאתר מוסדר - בדיעת מנהל המבקשת.

קבעתי שלא מדובר בהשלכה "אקראית" במקום אסור אלא פעילות שיטתית שגרמה לנזק סביבתי רב,

ששטחי הרשות פלסטינית אינם הפקר ואינם "החצר האחורית" של מדינת ישראל, ובאשר לטענה לגבי סמכות טריטוריאלית הרי העבירות נעברו גם בשטח מדינת ישראל - החל מהיציאה מאתר המבקשת עת הועמסה פסולת ללא רשיון שלא לצורך הטמנתה באתר מורשה.

קבעתי שתפיסת כלי הצמ"ה נעשה על פי הסמכויות שנתונות למבצעה בסעיף 6 לחוק הגנת הסביבה - ללא צורך בצו בימ"ש, ושהתכלית של חילוט כלי הרכב ביום מן הימים יכולה לקבל מענה בהפקדת ערובות להשבתם של כלי הרכב או תמורתם - אבל הדבר החשש הוא שהדבר לא ייתן מענה לחשש לביצוע עבירות נוספות. מדובר לכאורה בעבריינות חוזרת ונשנית - לאורך זמן של מי שכבר הסתבך בעבר בתפיסת כלי רכב ולא למד את הלקח.

ברע"פ 6990/10 דדון ציון וחזי נ. מ, קבע כב' השופט רובינשטיין :

"תפיסת חפצים והחזקתם בידי המשטרה וכן חילוטם על ידי ביהמ"ש נבחנים נוכח תכליתן של הוראות הדין הרלבנטי, הזכויות המהותיות והאינטרסים השונים המשמשים בזירה. נדרש איזון בין ההגנה על הזכות הקניינית של הפרט, לבין האינטרס הציבורי שבמניעת ביצוען של עבירות בעזרת חפצים המאפשרים את מימושו. ההגנה על איכות הסביבה הוכרה על-ידי בימ"ש זה כשיקול רב ערך בהקשרים שונים. בהקשר הפלילי, נוכח הצורך החברתי הגובר בשמירה על משאבי הטבע, ונוכח ההכרה בנזק שנגרם לכלל הציבור בשל זיהום הסביבה, ננקטת מדיניות ענישה מחמירה כלפי "עברייני סביבה. בנדון דידן, ניצבים על כפות המאזניים מזה זכותה של החברה המבקשת לקניינה ולחופש עיסוקה, ומזה ההגנה על האינטרס הציבורי. בנסיבות, האינטרס הציבורי מטה את הכף בנדון דידן עומדת לחובת מנהלי החברה הרשעה בגין השלכת פסולת. לא זו אף זו, החברה המשיכה בהפעלת אתר פסולת בניגוד לחוק, ומכאן חשש כי מעשים מסוג זה יישנו. אין ענייננו בתפיסת נכס לשם תכלית עונשית אלא לתכלית מניעתית, ועל כן הרשעת מנהלי החברה עשויה להוות אינדיקציה ל"מועדוטה" של החברה עצמה, ואין נפקות להבחנה בהקשר זה בין החברה למנהלה ולבעליה. יודגש, שכיון שמדובר בתפיסה לשם תכלית מניעתית, אין גם קושי בכך שהמשאיות משועבדות לבנק הפועלים"

קבעתי שבמקרה ההוא - מנהלי החברה הורשעו בעבר בעבירות דומות - ממש כמו מנהל המבקשת כאן ולטעמי לא צריך לנהוג אחרת מכפי שנהג בית המשפט בהליך שצוטט לעיל ולא ניתן להסתפק בערובות שתמנענה אי ביצוע עבירות נוספות (דבר שמוטב זה עשה לגבי שני החברות המובילות ששימשו כקבלנים לסילוק הפסולת), שזהו בדיוק המקרה שבו על בית המשפט לומר: עד כאן (!).

אשר על כן דחיתי את הבקשה להחזרת התפוס.

בקשת המשיבה להארכת מועד החזקת התפוסים:

ביום 5.2.20 הגישה המשיבה בקשה להארכת תוקף התפיסה ב 60 ימים.

בדיון טענה ב"כ המשיבה שטיוטת כתב אישום מוכנה וניתן להגיש את כתב האישום בתוך 45 ימים.

ב"כ המבקשים (המבקשים המקוריים - שהם המשיבים בבקשה הנוכחית) ציין שהחברה ממשיכה בפעילותה באמצעות כלים אחרים - כך שלמעשה לא מושגת שום תכלית מניעתית אלא מדובר בסוג של ענישה.

באשר לחילוט - התפוסים ממילא משועבדים לטובת בנקים ואין תוחלת לחילוטם.

עוד טען ב"כ המבקשים כי התפוסים שימשו להעמסת פסולת על משאיות של צדדי ג' בשטח עסקו של המבקש - אך פעולת שפיכת הפסולת בוצעה על ידי כלים של אחרים במקום אחר.

דיון והכרעה:

את הטענה ש התפוסים שימשו להעמסת פסולת על משאיות של צדדי ג' בשטח עסקו של המבקש - אך פעולת שפיכת הפסולת בוצעה על ידי כלים של אחרים במקום אחר - דחיתי כלא רלוונטית בהחלטתי הקודמת בה ראיתי בתפוסים ובהעמסת הפסולת בשטח עסקו של בן עזרי כחלק משרשרת פעילות עבריינית רבת היקף שתחילתה בחצריו וסופה במקום אחר.

אכן גם אני סבור שכנראה לא יהיה טעם בחילוט כלי הרכב בהיותם המשועבדים, אך כיוון שהתכלית מניעתית - עניין זה אינו מכריע.

החברה אמנם פועלת - באמצעות כלים אחרים. עסקה של החברה - תחנת מעבר - הוא עסק חוקי.

בנסיבות אלו התכלית המניעתית ממילא מסוכלת ואף מתגמדת - שהרי התפוסים שימשו להעמסה באותה תחנת מעבר ואותה פעולה ממשיכה להתבצע גם היום (יש לקוות שהפעם למטמנות חוקיות).

ניתן לומר בוודאות ששחרור התפוסים לא יגדיל את הסיכון להישנות עבירות דומות.

לכל אלה מתווסף הנימוק של ירידת ערך התפוסים עם חלוף הזמן והיותם מונחים/מוזנחים בחצרי המשטרה.

במצב דברים זה - כאשר כתב האישום טרם הוגש ולא יוגש בימים הקרובים - אינני סבור שיש להאריך את משך החזקת התפוסים ומורה כי בכפוף להפקדת 100,000 ₪ בקופת בית המשפט, וחתמת אייל בן עזרי על ערבות בסך 500,000 ₪ - הם יוחזרו בתנאי של מסירתם למדינה היה ויחלט על חילוטם.

על מנת לאפשר למדינה לערער על החלטה זו - היא תיכנס לתוקף ביום 5.3.20

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, א' אדר תש"פ, 26 פברואר 2020, בהעדר
הצדדים.